

Op da Tove pludselig saa Forældrene storme hen imod sig med tindrende Øjne og Jubelskrig over at finde deres Barn, gennemluendes hun af en saa mægtig Lykke, at hun stiredes derunder; det dirrede og bævede gennem den spinkle Skikkelse, Aandedraget sugedes blivende ind og stødtes ud, som skulde Brystet sprænges, Øjnene blev unaturlig store, Kæber og Læber bevægedes som under Pres af en fremvældende indre Storm — og pludselig løsnedes paany den indestemte Tales Væld: »Far og Mor!« skreg hun, mens hende Taarer fossede frem. — »Far og Mor! — Far og Mor! —« og hun hulkede, som skulde hun forgaa under den overmægtige Betagethed. —

Længe var der ikke et tørt Øje hos nogen i Salen; selv Doktoren maatte flere Gange vende sig bort!

Da omsider Glædens Storm begyndte at dæmpes hos Forældre og Barn, traadte Husets gode Værtinde frem og sagde, idet hun gav sin Svigerinde og Svoger Haanden:

»Nu, Hilma og Severin, nu maa jeg rigtignok ønske Jer til Lykke!«

»Ja,« sagde Severin Stendrup stille, »bliver dette ikke til Lykke for os, saa fortjener vi ingen Lykke!«

Kødbenet.

SAA rent forbandt var det allesammen, saa trekanet som vel muligt, for Kristine havde jo Ret, men — nej, han skulde ikke gøre sig til Grin. Det var allesammen rigtig hvad hun sagde, for han var helt anderledes end Lese Byenneskter, og han vilde vel heller aldrig rigtig leve at være som de var, men alligevel!.....

Han vilde blive til Grin for dem allesammen, hvis han bad dem om Hjælp. Allesammen, hele Familien, vilde stikke til ham, prikke ham med Naale og Hentyndinger om, at det er alligevel bedst for en Bonde at blive ved med at være Bonde, men skulde det endelig være at han er saa fin paa det, saa han maa sige sig løs fra Jorden og blive Haandværker, saa kunde han da i det mindste være bleven ude paa Landet hos de andre.

Han sad ude i Gaarden paa Benken udenfor Værstueholderens Køkkenvindue. Luften var ram og sur herude, for Murene ævede Dunster af Fattigdom og for mange Mennesker, og Skarnkasserne og Kloaker og Retiraderne gjorde deres Del, men alligevel — her var da ikke saa snevert som inde i Bagstuen ved Arbejdskødet.

For selv om han nægtede det overfor Kristine, overfor sig selv kunde han ikke benægte, at Jordlængselsn alid i ham.

Grønt Græs, Sol, Himmel, og den tunge Godeluft efter en Sommerregn, det var til at blive vanvittig over, naar det kom over ham —

Fanden skulde staa i hele denne Klendighed.....

Naa Skomager — har Konen ørgert Dig, Du ser saa gal ud? Det var Værstueholderen, der kom ud i Køkkendøren. Stor, bred og gemyttig, nu skulde han først skutte Middagssoven af sig og gabe sig tilbage til Virkeligheden. Han satte sig ned ved Siden af Taubjerg og begyndte at kile sig paa Albuene.

Høh — ikke andet end Ærgrelser har man, brummede Taubjerg, det er han Sagfører igen — det er disse forbandte To Hundrede Kroner.

— Gl' ham dem, saa faar Du Fred for ham, gæbede Værstueholderen.

— Det kan Du ogsaa sige, ænrede Taubjerg, hvor skal jeg faa dem fra?

— Det ved jeg ogsaa ikke, — laan

I Byen er vi jo vant til Biler.

dem et Sted, Du har jo din Familie derude paa Bøhlandet!

— Ja, det har jeg, det er ogsaa de rigtige at laane Penge af. Ikke en Daler giver de mig.

— Aah Studder, Du er et Fæ, Taubjerg, Du forstaa jo ikke at laane Penge. Du kommer med Taarer i Øjnene og Ørene hængende nede paa Skuldrene, men paa den Maade kan Du alidde en Kæketakkyge op, førend Du faar tigget en Tikrone sammen. Det skal gøres rigtig, Du.

Du skal komme førende i en Bil og med en lang Cigar i Munden. Saa lader Du Bilen holde udenfor, mens Du ryger ind til dem — staa, forstaa Du —

— Goddag med Jer — her stik mig lige to Hundrede Kroner, men det skal gaa lidt stærkt, for jeg har morderligt travlt, og min Bil holder udenfor. — Se saadan skal det gøres. Saa skal Du bare se, hvordan Tegnebogen kommer frem, og maanske spørger han, om Du ikke hellere vil have et Par Hundrede mere. —

En halv Times Tid senere kom Taubjerg igen ind til Konen, og da var han i et tindrende godt Humør. — Kristinet! Paa Søndag ta'r vi ud til Kræsten. Du bager en Søsterkage — to Søsterkager, dem ta'er vi med.

— Jamen Nielst! —

— Sludder! Du ta'er det paa Klode ovre hos Urtekrammeren, han kan altid faa sine Skillinger igen, for jeg laaner fire Hundrede Kroner af Kræsten.

— Jamen Niels — Sagførereren skal jo —

— Vrovi — det er min Sag — han faar sine Penge paa Mandag.....

Saa satte han sig ved Arbejdskødet, og arbejdede saa Gnisterne bøg. Men Dagen efter var det ligesom noget af Gøjeten var gaaet af Skomageren. Han skulde forbløffe Kræsten, det var han klar over, men alligevel, — Søsterkagerne kunde ikke gøre det, der maatte noget mere til, men hvad? Leje en Bil?

Ih du Alstyrende — det kostede maaske en Snees Kroner eller mere, det var ikke at tænke paa.

Han travede frem og tilbage i Gaarden foran Beværtningsen Køkkenvinduer, da han hørte et Bump derinde fra.

Fru Jensen havde amidt et stort Skinkeben hen paa Køkkenbordet — et veldigt Ben — Ja, hvem der kunde amide med saadanne Ben — slikken Flæsketeg, det maatte have været.....

Da fik Taubjerg et guddommeligt Indfald.

— Fru Jensen, skal De bruge det Kødhen?

— Brug det, nøyh, ikke saadan da, hvad mener De med det?

— Jo, ser De, jeg skal ud til min Bror i Morgen, og han har en Hund, Polle hedder den, og den er helt toset efter Stegeben, jeg vilde tage det med til den. —

— Ja, tag De det bare, svarede Fru Jensen illeggyldigt, den Smule Kød,

der er paa, kan Hunden vel ogsaa nok æde.....

Taubjerg kluklo indvendig. Mindet et Pund Kød var der paa, naar Kræsten saa, at Hunden fik saadan et Ben, saa skulde han vel nok blive duperet, for han var nok ikke vant til at leve for meget til Hunden. Det skulde bare gøres rigtig, saadan: Det er ogsaa sandt, jeg tog et Kødhen med til Polle, der er jo ikke meget paa, men lidt kan han da altid pille af. — Naar Kræsten fik det Kødhen at se, saa skulde han nok tale Vejret, og for han rigtig var kommet sig igen, saa skulde han nok komme til at rykke ud med Pengene. Selvfølgelig vilde han nok vride lig lidt, og handle af og saa'n, men de to Hundrede skulde han nu rykke ud med.

Men Kristine vilde han slet ikke snakke med om let, for hun var jo kun et Kvindfolk, hun skulde bare vide, at det var et Stegeben til Hunden.

Søndag Morgen var Niels Taubjerg som forvandet.

Han havde seks Cigarer i Lommen — af Cigarmagerens fjernte Øres — og han smed om sig med Vittigheder, og fløjtede hen for sig paa Vejen hen til Benegaarden. Kristine kunde slet ikke kende ham igen, for saa mogen Overlegenhed mindedes hun ikke tidligere at have set hos ham. Og i Toget skrævede og skred han, og lampede paa en Cigar, saa Kristine næsten maatte tro, at han havde faaet Størbedvanvid.

Kræsten holdt med Enspænderen udenfor Stationen. Niels Taubjerg straaledede af Smil og Velvilje, da han klattede op. Ag tolen, — det gaar jo lidt langsomt lette her, Kræsten, inde i Byen er vi jo kun vant til Bilerne, men det er jo meget sjovt igen at køre i en Befordring. —

— Hæ! grinte Kræsten, vi har da ellers Tid nok!

— Ja, det gaar nok, vi er jo paa Landet, svarede Niels overlegent.

Saa snakkede de lidt om Forretning. Kræsten jamrede over de daarlige Tider, og Niels puffede ham fortroligt i Ribbenene og grinte.

— Ja, i skulde klage! Med de Smørprier, hvad skal saa en anden sige? Og vi kan ogsaa ikke snylte Skattevæsenet. Tjener man lumpne til femten Tusind et Aar, saa skal man jo næsten betale Halvdelen i Skat, og staa man og skal bruge et Par tusind Kroner, saa skal man ligefrem tigge om at faa dem. Banken — somme Tider er man ogsaa lige ved at tabe Lyeten til det he!

Kræsten svarede kun med Enstavelighed, og en Gang imellem skottede han til Niels, der sad og brente sig over de Lidelser, en Forretningsmand maatte gennemgaa. Da de kom hjem paa Gaarden, viste Kræsten dem rundt indtil Bodil fik dækket Bordet. Saa fik de Hønseskodsuppe, og Niels spiste tre Tallerkener, for Bodil havde atrammet sig op, og der var Kød og Boller i Overflod. Jo, det var en Suppe, der hang

ved Sidebenene, men nu efter M.d.dag, naar Bodil gik ud for at vaske op, saa vilde Niels spille sin Trumf ud, for saa skulde Polle have Stegebenet.

De havde rejst sig fra Bordet, og Kræsten stod og stoppede Piben, da Niels gik ind i Sovestuen, hvor Tøjet og Tasken med Sodakagerne og Benet lå. Nu skulde Bomben springe, for dette her var mere end Ord og Pral, det var noget, som Kræsten kunde tage og føle paa.

Han aabnede Tasken — den var tom!!!!

Han begyndte at søge mellem Tøjet, Pakken var der ikke, havde Kristine maaske allerede givet Hunden det, uden at noget Menneske havde set det? Han følte Svelen sprække frem over hele Kroppen.

— Devlen til Kvindfolk, mumlede han mellem Tænderne. Saa gik han ud i Køkkenet. Kristine stod derude, og han trak hende lidt til Side. — Hvor er Kødhenet? hviskede han høst.

— Kødhenet? — saa det? Ja, der var jo ingen Plads i Tasken, og saa lod jeg det ligge hjemme, for det var da mere nødvendigt, at vi fik Kagerne med.

Da styrtede det hele sammen for Niels Taubjerg.

Kødhenet — Fundamentet for hele hans Sollystliv, var borte. Hele hans kunstferdige Bygning var styrtet sammen til en Dynges tomme Ord og han selv avævede uden Grund under Fødderne, for han kunde jo ikke forbløffe Kræsten.

Efter Kaffen forlangte Niels at blive kørt til Stationen, og Kræsten gjorde ingen Indvendinger, for de havde siddet et Par Timer, uden at Niels havde aabnet Munden.

Om Aftenen da Kræsten var kommet hjem, sagde han til Bodil:

— Ja, hør — det er søre Mennesker de Byenneskter, det mærker man i paa Niels. Han var saa glad og forføjede indtil han havde spist, — var Madsen maaske ikke god nok?

— Han aad da ellers tre Tallerkener Suppe, svarede Bodil tvært.

— Ja netop, men Suppen har maaske været ham for fed. De Københavner, de lever jo bare af saadan fin Mad, der er lavet af det bare ingenting. Næh, for nogle Aar siden, la var det ogsaa anderledes med ham, den Gang kunde han spise Kødsuppe. Han vilde laane Hundrede Kroner af mig den Gang, men jeg kunde holde mig.

Nu gaar det ham godt, og jeg vilde ogsaa ikke være bange for at laane ham tusind, om det skulde være, men nu har han det ikke nødtigt, for nu er han jo bleven saa fin, at han ikke kan taale Kødsuppe. Ja det er nogle søre Mennesker, de Byfolk.

Vilhelm Gross.

Dadlernes By.

I Biskra maa man, i hvert Fald under Daddelhesten, staa op Kl. 5 om Morgenen, for paa det Tidspunkt vaagner Byens 2 Millioner Fluer og gaar paa Arbejde. Saa snart den første Lysstraale falder gennem Vinduesskoddene, kaster de sig, summende som smaa Flyvemaskiner, ud i Rummet, Værelset bliver et Savakærel — man gør klogest i at gaa. Forsynet med en drabelig Fluesmækker, som i Daddeltiden næsten hører med til ens Paaklædning, slentrer vi ned gennem de morgenstille Sidegader, hvor der dufter dugvaadt og nykalket.

I Nærheden af Hovsgaden møder vi de første Køer, og som skramler forbi og mod deres ubøiede Hjul fløjter Liv i de sovende bag Persienlærerne. Ogsaa de smaa Bevertninger vaagner, Døren smækkes paa Vid Gab, saa man ser ind i Skenkestuerne, hvor Opvartnerne rumsturer med Rengøringen, saa støvet vælter som graa Dyrer ud af alle Døre.

— Vi rives med af Strømmen — et straalende spraglet Virvar af glimter af Farver og blanke Kropper, vi løftes og klemmes mellem Kamelmaver og Ålskurve og skubbes til sidst gennem en mættelig Port ud paa Torvet, Byens silvarne Hjerter.

Paa fjerne Plads, der er et Centrum for Daddelhandelen, kullinerer Trafikken og Folkelivet. Her handler og vræler og skændes man, saa let er en Lyst; og her er sandelig meget at handle og vræle med. Hvor man vender sig hen, bugner det af Dadler; i Dyngst og i Kasser, i Sække og i Tønder, i Bæltede Kurve og i faststampede Gødeskidspæser. Kameler lastes og Kameler løsnes, magre Drengs borer sig som Multivarpe gennem Mangelen skinnende af Daddelsukker. Asler ler af svajryggede og læsede af Stokskubber til højre og venstre med Sidekurvene, mens langskingede Vismænd staa paa Hovedet i Tønderne og tager Silkpæver, saa Dadlerne bliver hængende i Skæget.

Over det hele flammer Ørkensolen vildt og ubarmhertjigt gennem en Taage af Støv og syngende Spyfluer.

— Selve Daddelfrugten er vel nok det vigtigste, men langt fra det eneste Produkt Daddelpalmen afgiver; næsten alt paa dette rige Frø kan anvendes, ligesom Saften, hvoraf der fremstilles Palmevin, til de unge Blade, som staves og spises, de ymle som bruges til Flettarbejder, Stammerne til Tømmer og Daddelkernerne, som knuses og anvendes til Kaffesurrogat, Intet gaar til Spilde.

Oaserne ved Biskra har ca. 100.000 Daddelpalmer, som hver giver et Par Hundrede Kil. Frugt om Aaret, fra de er 30 til de er omkring 100 Aar gamle; saa let er intet Under, at den lille By under Høsten er ved at kvæles i Dadler — og vi andre forresten med. Paa Hotellet begyndes om Morgenen med Daddelmarmelade, og ved hvert senere Maaltid optræder Dadlerne talrigt og i forskellige Maskeringer. Selv til Komaveragten, der smager stærkt af Landbrug, serveres der Daddelhøning og sød Palmevin.

Juletravlhed i Frankrig.

Frankrig har efter været ude for en af de sædvanlige Ministerkriser.

Briand: Det at være Udenrigsminister forudsætter i alle Tilfælde en indenrigs Ministerpræsident.